

MICHAEL ENDE

A Végtelen Történet

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2015

II.

Atráskó elhivatása

Ármily tanácskozás folyt Fantázia egészének bújárl-bajáról vagy boldogságáról, azt általában az Elefánt-csonttorony nagy tróntermében tartották, mely a tulajdonképpeni palotaépületen belül helyezkedett el mindössze néhány emelettel a magnóliapavilon alatt.

Ezt a tágas, kör alakú helyiséget most fojtott hangzavar töltötte be. Fantázia-birodalom négyszázkilencvenkilenc legjobb orvosa gyűlt itt össze, suttogva vagy mormolva beszélgettek egymással kisebb-nagyobb csoportokba verődve. Mindegyik megvizsgálta már a Kislány Királynőt – egyesek már korábban, mások csak épp az imént –, és mindegyik megkísérelte, hogy tudományával segítsen rajta. De egyiknek sem sikerült, egyik sem ismerte a betegségét, sem annak okát, és egyik sem tudta, hogyan lehetne meggyógyítani őt. S az ötszázadik, Fantázia leghíresebb orvosa, akiről az a hír járta, hogy nem létezik olyan gyógynövény, varázsszer vagy a természetnek olyan titka, amelyet ne ismerne, már órák óta a betegnél tartózkodott, s valamennyien feszülten várták, hogy vizsgálata milyen eredményre vezet.

Persze, egy effajta gyűlést nem szabad olyannak képzelni, mint valami orvoskongresszust az emberek világában. Bár Fantáziában sok olyan lény élt, aki külső megjelenésében többé-kevésbé ember formájú volt, legalább ugyanannyian hasonlítottak állatokra vagy tökéletesen más jellegű teremtményekre. Ahányféle hírnökből tevődött össze a kint tolongó tömeg, olyan változatos összetételű volt a teremben zszibongó társaság is. Voltak közöttük fehér szakállú, púpos törpe-orvosok, fénylő kékezüst ruhába öltözött tündér-orvosnők, szikrázó csillagokkal a hajukban; úszóhártyás végtagú, kövér, pocakos vízimanók (ezeknek külön ülőkádakat bocsátottak a rendelkezésükre), de voltak fehér kígyók is, akik a terem közepén álló hosszú asztalon feküdtek összetekeredve, s akadtak méhkoboldok, sőt boszorkányok, vámpírok és kísértetek is, akikről általában nem mondható el, hogy különösen jótékony hatással lennének az egészségre.

Hogy megérthessük, ez utóbbiak miért voltak jelen, valamit okvetlenül tudnunk kell:

Noha a Kislány Királynő – mint a címe is mutatja – a határtalan fantáziái birodalom számtalan országának uralkodójaként szerepelt, a valóságban sokkal több volt, mint uralkodó, jobban mondva, valami egészen más volt.

Nem uralkodott, soha nem alkalmazott erőszakot, nem gyakorolta a hatalmat, nem parancsolt semmit és nem ítél el senkit, nem támadott meg soha senkit, és soha nem kellett támadás ellen védekeznie, mert senkinek sem jutott volna eszébe, hogy fellázadjon ellene vagy ártson neki. Az ő színe előtt mindenki egyenlő volt.

Egyszerűen csak létezett, de valami különös módon létezett: Ő volt minden élet központja Fantáziában.

És minden teremtmény – mindegy, hogy jó-e vagy rossz, szép vagy csúnya, vidám vagy komoly, balga vagy bölcs –, mind-mind csak ő általa létezett. Nélküle senki és semmi nem tudott volna fennmaradni, éppoly kevésbé, mint ahogy az emberi test sem tudna fennmaradni, ha nem lenne szíve.

Titkát senki sem tudta teljes egészében felfogni, de mindenki tudta, hogy ez így van. És a birodalom minden teremtménye egyformán tisztelte őt és mindenki egyöntetűen aggódott az életéért. Mert halála egyúttal mindnyájuk végét jelentette volna, a mérhetetlen Fantázia-birodalom pusztulását.

Barnabás gondolatai elkalandoztak.

Emlékezetében hirtelen maga előtt látta a klinika hosszú folyosóját, ahol mamát operálták. Apjával órák hosszat ültek a műtő előtt és vártak. Orvosok és ápolónők futkostak ide-oda. Mikor papa megkérdezte, hogy mama hogy van, mindig csak kitérő válaszokat kapott. Úgy látszott, senki sem tudja pontosan, hogyan is áll a helyzet. Akkor végül egy kopasz férfi jött oda fehér köpenyben. Fáradt volt és szomorú. Azt mondta nekik, hogy minden erőfeszítés hiábavalónak bizonyult, és hogy nagyon

sajnálja. Mindkettejükkel kezét fogott és „őszinte részvét”-et mormogott.

Ezután minden megváltozott Barnabás és az apja között.

Nem külsőleg. Barnabás mindent megkapott, amit csak kívánhatott. Volt háromsebességes kerékpárja, villanyvasútja, sok vitamintablettája, ötvenhárom könyve, aranyhörcsöge, akváriuma édesvízi halakkal, kis fényképezőgépe, hat darab rugós zsebkése és még egy csomó egyebe. De mindez alapjában véve nem sokat jelentett neki.

Barnabás emlékezett rá, hogy apja régebben sokat tréfálgzott vele. Sőt néha mesélt is vagy felolvasott neki. De ennek azóta vége. Papával nem lehetett beszélni. Áthatolhatatlan fal vette körül, amelyen senki sem tudott áttörni. Nem szidott és nem dicsért. Akkor sem szólt semmit, mikor Barnabás megbukott. Csak nézte őt a maga szórakozott és szomorú módján, és Barnabásnak az volt az érzése, mintha egyáltalán nem is létezne. Máskor is ezt érezte az apjával kapcsolatban. Ha esténként a televízió előtt ültek, Barnabás észrevette, hogy apja egyáltalán nem nézi a műsort, hanem gondolataival messze-messze jár, ahova nem tudja őt követni. Vagy némelykor, mikor mindketten könyvet vettek a kezükbe, Barnabás látta, hogy papa egyáltalán nem olvas, mert órákon át egy és ugyanarra az oldalra meredt, anélkül, hogy továbblapozott volna.

Barnabás persze megértette, hogy papa szomorú. Hiszen ő maga is sok éjszakát átsírt akkoriban, olyan hevesen, hogy néha a zokogástól hánynia kellett – de ez lassanként elmúlt. S ő mégis csak itt van még. Miért nem beszél vele soha az apja, se mamáról, se más fontos dolgokról, csak éppen a legszükségesebbéről?

– Ha legalább tudná az ember – mondta egy hosszú, sovány szalamandra, akinek szakálla piros lángokból állt –, mi is egyáltalán a betegsége. Láza nincs, semmije nincs megdagadva, kiütése, gyulladása sincs. Csak olyan, mintha életének lángja akarna kihunyni – nem tudni, miért.

Miközben beszélt, minden mondatnál kis füstfelhők szöktek elő a szájából, amelyek különböző alakokat öltöttek. Ezúttal kérdőjel alakú volt a füstfelhőcske.

Egy öreg, megtépázott holló – nagy krumplihoz hasonlított, melybe valaki keresztbe-kasul néhány fekete tollat dugdosott – rikácsoló hangon válaszolt (egyébként a hűléses megbetegedések szakorvosa volt):

– Nem köhög, nincs náthája, orvosi értelemben egyáltalán nem beteg.

Csőrén ülő nagy szemüvegét megigazítva, kihívóan pillantott a körülötte levőkre.

– Egy dolog nyilvánvalónak látszik a számomra – zümmögte egy szkarabeusz (néha „galacsinhajtó bogár”-nak is hívják) –, hogy úrnőnk betegsége és ama szörnyűségek között, amiket a hírnökök egész Fantázia területéről jelentenek, valami titokzatos összefüggés van.

– Ó, ön – vágott közbe gúnyosan egy tintaemberke –, ön mindig és mindenütt titokzatos összefüggéseket lát!

– Ön pedig soha nem lát messzebb a tintatartója pereménél! – zizegte a szkarabeusz dühösen.

– De kedves kolléga urak! – nyöszörögte egy fehér köpenybe öltözött, beesett arcú kísértet –, csak nem fogunk a tárgyhoz nem tartozó, személyeskedő vitákba bonyolódni! Mindenekelőtt pedig – nem olyan hangosan!

Ilyen és hasonló jelenetek játszódtak le mindenütt a nagy trónteremben. Talán meglepőnek tűnik, hogy ezek az egymástól annyira elütő lények egyáltalán szót tudtak érteni. De Fantáziában az összes lény, az állatokat is beleértve, legalább két nyelvet beszélt: először a sajátját, mellyel a hozzá hasonlókkal érintkezett, s melyet kívülálló nem értett meg, másodszor egy általánosat, melyet felsőfantáznak vagy a Nagy Nyelvnek neveztek. Ezt mindenki ismerte, noha némelyek meglehetősen sajátos módon alkalmazták.

Egyszerre csend támadt a teremben, minden szem a megnyíló nagy szárnyas ajtó felé fordult. Chairon lépett be, a gyógyítás művészetének mondák övezte híres mestere.

Az a lény volt, akit a régebbi időkben kentaurnak neveztek. Csípőjéig emberi alakja, lejjebb pedig lóteste volt. De Chairon úgynevezett fekete-kentauro volt. Nagyon távoli vidékről, a messze, messze délről jött. Ezért emberi fele ébenfekete volt, kivéve fehér és kusza haját meg szakállát, lótestét viszont csikok tarkították, mint a zebráét. Kákából font, különös kalapot viselt. Nyakában, láncra akasztva, nagy aranyamulett lógott, melyen két kígyó volt látható, egy világos és egy sötét, s ezek egymás farkába harapva, ovális keretet képeztek.

Barnabás meglepetten hagyta abba az olvasást. Becsapta a könyvet – vigyázva, hogy ujját azért a lapok között hagyja –, és újra tüzetesen megnézte a borítólapot. Igen, itt voltak a kígyók, amelyek, egymás farkába harapva, ovális keretet képeztek! Mit jelenthet hát ez a furcsa jelvény?

Fantázia-szerre mindenki tudta, hogy mit jelent ez a medalion: ezt a jelvényt az viselte, aki a Kislány Királynő megbízásából, az ő nevében járt el, mintha ő maga lett volna jelen.

Az a hír járta, hogy viselőjének titkos erőt kölcsönöz, bár senki sem tudta pontosan, hogy milyet. Nevét mindenki tudta: AURIN.

Ám sokan, akik féltek e név kiejtésétől, „az Ékszer”-nek nevezték, vagy „a Talizmán”-nak, vagy egyszerűen „a Fényt”-nek.

Tehát a könyv is a Kislány Királynő jelét viseli!

Suttogás futott végig a termen, és néhány csodálkozó felkiáltás hallatszott. Már régen nem fordult elő, hogy a Fényt valakire rábízták volna.

Chairon néhányat dobantott a patájával, míg a nyugtalan-ság el nem ült, majd mély hangon megszólalt:

– Barátaim, ne csodálkozzatok annyira, AURIN-t csak rövid ideig fogom viselni. Pusztán közvetítő vagyok. Hamarosan egy arra méltóbbnak adom át a Fényt.

A teremben mindenki lélegzet-visszafojtva figyelt.

– Nem akarom megkísérelni, hogy vereségünk tényét szép szavakkal enyhítsem – folytatta Chairon. – Mindnyájan tanácstalanul állunk a Kislány Királynő betegségével szemben. Csak annyit tudunk, hogy Fantázia pusztulása evvel a betegséggel egy időben kezdődött. Többet nem tudunk. Még azt sem, hogy egyáltalán orvosi tudomány-e, ami úrnőnket megmenthetné. Azonban lehetséges – és remélem, egyikőtök sem sértődik meg, ha nyíltan kimondom –, lehetséges, hogy mi, akik itt összegyűltünk, nem vagyunk birtokában *minden* tudománynak és *minden* bölcsességnek. Sőt: az utolsó és egyetlen reményem, hogy ebben a határtalan birodalomban akad valahol egy lény, aki bölcsőbb, mint mi, aki tanácsot és segítséget tud nyújtani. Ez azonban több mint bizonytalan. Bármiben álljon is a menekvés lehetősége – egy dologhoz nem fűződik kétség: felkutatásához olyan nyomkeresőre van szükség, aki az úttalanban is utat talál, aki nem riad vissza semmilyen veszélytől és erőfeszítéstől, egyszóval: hősré. És a Kislány Királynő néven nevezte azt a hőst, akire mindnyájunk sorsát s a sajátját is bízta: Atráskónak hívják, és a Fűves-tengerben lakik, túl az Ezüst-hegyeken. Neki adom át AURIN-t és őt küldöm a Nagy Keresésre. Most mindent tudtok.

Ezzel az öreg kentaur kicsörtetett a teremből.

Az ott maradtak zavartan néztek össze.

– Mi is a hős neve? – kérdezte az egyik.

– Atráskó vagy valami hasonló – felelte egy másik.

– Soha nem hallottam! – vélekedett egy harmadik. S mind a négyszázkilencvenkilenc orvos gondterhelten csóválta a fejét.

A toronyóra tízet ütött. Barnabás csodálkozott, hogy milyen gyorsan elmúlt az idő. Tanítás közben egy óra olyan volt mindig, mint egy darab örökkévalóság. Lent az osztályban most történelemórát tart a sovány és legtöbbször rosszkedvű Dübör tanár úr, aki különösen hajlott arra, hogy Barnabást a többiek előtt nevetségessé tegye, mert a csaták évszámát és mindenféle emberek születési adatait és uralkodási idejét egyszerűen képtelen volt megjegyezni.

Az Ezüst-hegyek mögött elterülő Fűves-tenger sok-sok napi járóföldre feküdt az Elefántcsonttoronytól. Tulajdonképpen pré-ri volt, valóban éppolyan széles, nagy meg sík, mint a tenger. A dús fű embermagasságúra nőtt, és mikor végigszántott rajta a szél, úgy hullámzott a síkság, mint az óceán és úgy zúgott, mint a víz.

Az itt lakó népet „fűemberek”-nek nevezték vagy „zöldbőrűek”-nek. Kékesfekete hajuk volt, melyet a férfiak is hosszúra növesztettek és varkocsban viseltek, bőruk színe pedig barnásba játszó sötétzöld, mint az olajbogyóé. Rendkívül mértékletes, szigorú és kemény életet éltek, és gyermekeiket, a lányokat éppúgy, mint a fiúkat, bátorságra, nagylelkűsége és büszkeségre nevelték. Meg kellett tanulniok a hőség, a fagy és a legsúlyosabb nélkülözések elviselését és bizonyosságot kellett tenniök bátorságukról. Erre szükség is volt, mert a zöldbőrűek vadász-nép voltak. Mindazt, ami az életükhöz kellett, vagy a kemény, rostos prériefüzből állították elő, vagy a Fűves-tengeren hatalmas csordákban végigvonuló bíborbivalyoktól szerezték meg.

Ezek a bíborbivalyok körülbelül kétszer akkorák voltak, mint a közönséges bikák vagy tehenek, hosszú bíborszínű szőrük selymesen csillogott, és hatalmas szarvuk hegye élesen és keményen meredt előre, mint a tör. Általában békés természetűek voltak, de ha veszélyt szimatoltak, vagy megtámadták őket, rettenetesek tudtak lenni, mint valami természeti erő. Senki a zöldbőrűeken kívül nem mert volna ezekre az állatokra vadász-

ni – ráadásul csak nyilat és íjat használtak ellenük. Előnyben részesítették a lovagias harcot, s ezért esett meg gyakran, hogy nem az állat, hanem a vadász veszítette életét. A zöldbőrűek szerették és tisztelték a bíborbivalyokat, és úgy vélekedtek, hogy bivalyok elejtéséhez csak úgy lehet joguk, ha arra is készek, hogy esetleg a bivalyok öljék meg őket.

A Kislány Királynő betegségének és az egész Fantáziát fenyegető sorscsapásnak a híre még nem ért el eddig az országig. Már régóta nem érkeztek utazók a zöldbőrűek sátoráborába. A fű dúsabban nőtt, mint valaha, a nappalok világosak voltak s az éjszakák csillagosak. Látszólag minden rendben volt.

Ám egy napon egy fehér hajú öreg fekete-kentaur jelent meg a sátoráborban. Szőre csapzott volt az izzadságtól, halálosan kimerültnak mutatkozott, szakállas arca sovány volt és beesett. Kákából font különös kalapot viselt, a nyakában pedig egy láncot, amelyen egy nagy aranyamulett függött. Chairon volt.

Megállt annak a szabad térségnek a közepén, melyet a tábor sátrai egyre szélesedő gyűrűkben vettek körül, s ahol a legöregebbek szoktak tanácskozással összegyűlni, vagy ahol ünnepnapokon táncot jártak és régi dalokat énekeltek. Várt és körülnézett, de csak nagyon öreg asszonyok és férfiak és egész kicsi gyerekek tolongtak körülötte és bámultak rá kíváncsian. Patájával türelmetlenül dobantott.

– Hol vannak a vadászó férfiak és nők? – lihegte, és levette a kalapját, hogy a homlokát megtörölje.

Egy fehér hajú asszony, aki kisbabát tartott a karján, adta meg a választ: – Mind vadászaton vannak. Csak három vagy négy nap múlva jönnek haza.

– Atráskó is velük van? – kérdezte a kentaur.

– Igen, ó, idegen, de honnan ismered őt?

– Nem ismerem őt. Hozzátok ide!

– Idegen – felelte egy mankós öregember –, nem szívesen jönne, mert ma az ő vadászata van. Alkonyattal kezdődik. Tudod, hogy mit jelent ez?

Chairon megrázta sörényét, és dobantott a patájával.

– Nem tudom, de nem is érdekes, mert most fontosabb tennivalója lesz. Ismeritek a jelet, amelyet viselek. Hozzátok hát ide!

– Látjuk az Ékszert – mondta egy fiatal lány –, és tudjuk, hogy a Kislány Királynőtől jössz. De ki vagy?

– Chairon vagyok – dörmögte a kentaur –, Chairon, az orvos, ha mond ez nektek valamit.

Egy púpos öregasszony előretörtetett és felkiáltott:

– Igen, így igaz! Felismerem őt. Láttam egyszer, még fiatal koromban. Ő a leghíresebb és legkiválóbb orvos egész Fantáziában!

A kentaur odabólintott. – Köszönöm, jóasszony – mondta –, de most talán lesz olyan szíves valamelyikőtök és idehozza végre ezt az Atráskót. Nagyon sürgős. A Kislány Királynő élete forog kockán.

– Megyek érte! – kiáltotta egy öt-hat éves kislány.

Elszaladt és néhány másodperc múlva már a sátrak között lovagolt tova egy nyergeletlen lovon.

– Na végre! – mormogta Chairon. És ekkor eszméletlenül esett össze.

Mikor magához tért, először nem tudta, hogy hol van, mert egészen sötét volt körülötte. Csak lassanként eszmélt rá, hogy egy tágas sátorban, puha prémtakarón fekszik. Éjszaka lehetett, s az ajtófüggöny részén lobogó tűz fénye hatolt be.

– Szentséges Patkószegek! – dörmögte, miközben megpróbálta összeszedni magát –, mióta fekszem itt?

Valaki bedugta a fejét az ajtónyíláson, majd nyomban eltűnt, csak a hangja hallatszott: – Igen, úgy látszik, felébredt.

Ekkor félrehúzódott az ajtó függönye, és egy tíz év körüli fiú lépett be. Puha bivalybőrből készült hosszúnadrágot és cipőt viselt. Felsőteste mezítelen volt, csak a válla köré vetve lógott egy nyilván bivalyszőrből szőtt, földig érő, bíborvörös köpeny. Hosszú, kékesfekete haját bőrszinór kötötte kontyba a tarkó-

ján. Homlokának és arcának olajzöld bőre fehér színű egyszerű mintákkal volt befestve. Sötét szeme haragosan villogott a betolakodóra, vonásain egyébként azonban semmiféle indulat sem tükröződött.

– Mit óhajtasz tőlem, idegen – kérdezte –, miért jöttél a sátramba? Miért akadályoztál meg a vadászatomban? Ha ma megöltem volna a nagy bivalyt – s a nyílam már a húron feszült, mikor a nevemen szólítottak –, holnaptól vadász lehettem volna. Most egy egész évig várnom kell. Miért?

Az öreg kentaur zavartan meredt rá.

– Ez azt jelenti – kérdezte végre –, hogy te vagy az az Atráskó?

– Igen, idegen.

– Nincs itt véletlenül másvalaki is, egy felnőtt férfi, tapasztalt vadász, aki ugyanezt a nevet viseli?

– Nem, Atráskó én vagyok és senki más.

Az öreg Chairon visszarogyott a fekhelyére és felnagyott:

– Egy gyermek! Egy kisfiú! Valóban, a Kislány Királynő döntéseit nehéz megérteni.

Atráskó hallgatott és mozdulatlanul várt.

– Bocsáss meg, Atráskó – mondta Chairon, nehezen lévén úrrá izgatottságán –, nem volt szándékomban, hogy megbántsalak, de túl nagy volt a meglepetésem. Őszintén szólva, magamon kívül vagyok! Nem is tudom, mit gondoljak! Komolyan felteszem magamnak a kérdést, vajon a Kislány Királynő tudatában volt-e annak, hogy mit csinál, amikor egy magadfajta gyermeket választott. Valóságos örület! S ha szántszándékkal tette, akkor... akkor...

Fejét hevesen rázta, majd kitört:

– Nem! Nem! Ha tudom, hogy kihez küld, egyszerűen megtagadtam volna, hogy átadjam neked a megbízatást. Megtagadtam volna!

– Milyen megbízatást? – kérdezte Atráskó.

– Szörnyűség! – kiáltotta Chairon, akit végül is elragadott a felháborodás. – Ezt a megbízatást teljesíteni még a legnagyobb, legtapasztaltabb hős számára is a lehetetlenséggel határos feladat lenne, de neked... A bizonytalanba küld, olyasvalami keresésére, amit senki sem ismer. Senki sem segíthet rajtad, senki sem adhat tanácsot neked, senki sem láthatja előre, mi vár rád. És most azonnal el kell döntened, itt, ezen a helyen, hogy elvállalod-e a megbízatást vagy sem. Nincs egy pillanat veszteni való idő. Tíz napon és tíz éjen át szinte pihenés nélkül vágattam, hogy elérjelek. De most – most szinte azt kívánom, bár soha ne értem volna ide. Nagyon öreg vagyok, s elfogyott az erőm. Kérlek, adj egy korty vizet!

Atráskó egy korsó friss forrásvizet hozott. A kentaur nagyokat kortyolt, aztán megtörölte szakállát és valamivel nyugodtabban folytatta:

– Ó, köszönöm, ez jólesett! Már jobban érzem magam. Hallgass ide, Atráskó, nem kell elfogadnod ezt a megbízatást. A Kislány Királynő rád bízta a dolgot. Nem parancsol semmit. Meg fogok neki mindent magyarázni, és majd talál valaki mást. Nem tudhatta, hogy kisfiú vagy. Biztosan felcserélt valakivel, ez az egyetlen magyarázat.

– Miben áll a megbízatás? – tudakolta Atráskó.

– Meg kell találni a Kislány Királynő betegségének orvosságát – felelte az öreg kentaur –, és megmenteni Fantáziát.

– Hát beteg az úrnő? – kérdezte Atráskó csodálkozva.

Chairon nekifogott, hogy elmesélje, mi történt a Kislány Királynővel, és hogy miféle jelentésekkel érkeztek a hírnökök Fantázia minden részéből. Atráskó egyre újabb kérdéseket tett fel, és a kentaur a legjobb tudása szerint adta meg a felvilágosítást. Hosszan, az éjszakába nyúlóan beszélgettek. És ahogy Atráskó egyre jobban tisztába jött a sorscsapás teljes súlyával, mind világosabban rajzolódott ki kezdetben olyannyira zárkózott arcán az őszinte döbbenet.

– És minderről nem tudtam semmit – mormolta végül sápadt ajakkal.

Chairon komolyan és gondterhelten pillantott fehér, bozontos szemöldöke alól a fiúra.

– Most már tudod, miként állnak a dolgok, és talán megérted, hogy miért vesztettem el az önuralmam, amikor megpillantottalak. De a Kislány Királynő mégiscsak téged nevezett meg. – Menj és keresd meg Atráskót! – kérlelt. – Minden bizalmam benne van – folytatta. – Kérdezd meg, hogy értem és Fantáziáért elvállalja-e a Nagy Keresést – mondta. Nem tudom, hogy a választása mért éppen rád esett. Talán azért, mert csak egy ilyen kisfiú képes ezt a lehetetlen feladatot megoldani. Nem tudom, és nem is tudok neked tanácsot adni.

Atráskó lehajtott fejjel ült és hallgatott. Megértette, hogy itt olyan próbáról van szó, amely sokkal-sokkal nagyobb, mint amilyen a vadászata lett volna. Még a legnagyobb vadászok vagy a legkitűnőbb nyomkeresők se igen tudnák kiállni, az ő erejét pedig egyértelműen meghaladja.

– Nos hát – érdeklődött halkán az öreg kentaur –, vállalod? Atráskó felemelte a fejét és rátekintett.

– Vállalom – szólt szilárdan.

Chairon lassan bólintott, aztán levette nyakáról a láncot az aranyamulettel, és Atráskó nyakába akasztotta.

– AURIN nagy hatalmat ad neked – jelentette ki ünnepélyesen –, de ezt nem szabad használnod. Mert maga a Kislány Királynő sem él soha a hatalmával. AURIN őrizni és vezetni fog téged, de bármit látsz is, nem szabad beavatkoznod, mert ettől a pillanattól kezdve nem számít többé az egyéni véleményed. Ezért fegyver nélkül kell nekivágnod. Hagynod kell, hogy az történjék, ami történik. Legyen minden mindegy a számodra, a gonosz és a jó, a szép és a csúnya, a balga és a bölcs, éppúgy, ahogy a Kislány Királynő számára is mindegy. Csak keresned és kérdezned szabad, ítélned azonban, az egyéni ítéleted szerint, nem. Ezt soha ne felejtsetd el, Atráskó!

– AURIN! – ismételte Atráskó megilletődve –, méltó akarok lenni az Ékszerhez. Mikor keljek útra?

– Most rögtön – válaszolta Chairon. – Senki sem tudja, hogy a Nagy Keresés meddig fog tartani. Lehet, hogy már most is minden óra számít. Búcsúzz el szüleidtől és testvéreidtől!

– Nincs senkim – válaszolta Atráskó. – Szüleimet egy bivaly ölte meg nem sokkal azután, hogy a világra jöttem.

– Ki nevelt fel?

– Az összes asszony és férfi közösen. Ezért neveztek el Atráskónak, ami a Nagy Nyelv szavaival azt jelenti: „Mindenki fia.”

Senki sem érthette meg jobban, mint Barnabás, hogy ez mit jelent. Jóllehet az ő apja mégiscsak él még. És Atráskónak nem volt se apja, se anyja. Cserében viszont Atráskót közösen nevelték fel az asszonyok és a férfiak, és „mindenki fia” lett, míg Barnabásnak alapjában véve nem volt senkije sem – igen, ő „senki fia”. Ennek ellenére örült, hogy legalább ily módon van kettejükben valami közös vonás, mert különben, sajnos, nem nagyon hasonlítanak egymásra, sem ami a bátorságot és határozottságot, sem ami a külső megjelenést illeti. De ő, Barnabás is a Nagy Keresés útját járta, amelyről nem tudta, hová vezet és hogy fog végződni.

– Ez esetben – vélte az öreg kentaur – jobb, ha búcsú nélkül megyek el. Én itt maradok és mindent elmondok a többieknek.

Atráskó arca még keskenyebb és keményebb lett.

– Hol kezdjem el? – kérdezte.

– Mindenütt és sehol – felelte Chairon. – Mostantól fogva egyedül vagy, és senki nem adhat neked tanácsot. És ez így lesz, míg csak a Nagy Keresés tart – akárhogy fog is végződni.

Atráskó bólintott.

– Ég veled, Chairon!

– Ég veled, Atráskó. És – sok szerencsét!

A fiú megfordult és már ki akart lépni a sátorból, mikor a kentaur visszahívta. Amint egymással szemben álltak, az öreg mindkét kezét a fiú vállára tette, elismerő mosollyal a szemébe nézett, és lassan ezt mondta:

– Azt hiszem, kezdem érteni, mért esett rád a Kislány Királynő választása, Atráskó.

A fiú egy kicsit előrebillentette a fejét, aztán gyorsan kiment.

Kint a sátor előtt Artax nevű lova várta. Foltos szőrű és kis termetű volt, mint a vadlovak, izmos és kurta lábú, mégis a leggyorsabb és legkitartóbb versenyló közel s távol. Még rajta volt a nyereg és a szerszám, úgy, ahogy Atráskóval a vadászatról visszatért.

– Artax – suttogta Atráskó és megveregette a nyakát –, útnak kell indulnunk. Messze, nagyon messze kell mennünk. Senki sem tudja, hogy egyáltalán visszajövünk-e, és ha igen, mikor.

A lovacska bólintott és halkán felhorkantott.

– Igen, uram – válaszolta –, és mi lesz a vadászatoddal?

– Sokkal nagyobb vadászatra megyünk – felelte Atráskó és nyeregbe lendült.

– Állj meg, uram – fújta a lovacska –, elfeledkeztél a fegyvereidről. Nyíl és íj nélkül akarsz nekivágni?

– Igen, Artax – felelte Atráskó –, a Fényt viselem és fegyvertelennek kell lennem.

– Hó! – kiáltotta a lovacska – és hova megyünk?

– Ahova akarsz, Artax – válaszolta Atráskó –, ettől a pillanattól kezdve a Nagy Keresés útját járjuk.

Ezzel nekiiramodtak, és az éjszaka sötétje elnyelte őket. Ugyanebben az időpontban Fantázia egy másik részében történt valami, amiről sem Atráskónak vagy Artaxnak, de még Chaironnak sem volt a legcsekélyebb fogalma sem.

Egy igen távoli éjszakai pusztaságon a sötétség irdatlan árnyserű alakká tömörült össze. Addig sűrűsödött, míg óriási fekete testként vált ki magából a fénytelen pusztai éjszakából is.

Körvonalai még bizonytalanok voltak, de négy mancon állt, és hatalmas, bozontos fejéből zöld tűzű szem izzott. Most magasra emelte a pofáját és szimatolni kezdett. Így állt hosszú ideig. Egyszer csak, úgy látszik, megérezte a keresett szagot, mert mély, diadalmas morgás tört elő a torkából.

Futni kezdett. Hosszú, hangtalan ugrásokkal viharzott tova a csillagtalan éjszakában az árnyszülemény.

A toronyóra tizenegyet ütött. Most kezdődött a nagyszünet. A folyosókról hallatszott az udvarra szaladó gyerekek kiabálása.

Barnabásnak, aki még mindig törökülésben ült a tornaszőnyegek tetején, elzsibbadt a lába. Bizony, nem volt született indián. Felállt, kivette a táskájából a tízóriai szendvicsét és az almáját, és fel-alá kezdett szaladgálni a lomtár padlóján. Lába zsigogott, de lassan visszatért belé az élet.

Akkor felszállt a tornabakra és lovagló ülésben helyezkedett el rajta. Azt képzelte, hogy ő most Atráskó, aki Artax hátán lovagol bele az éjszakába. Ráhajolt a lovacskája nyakára.

– Hej! – kiáltotta –, vágass, Artax, hej! hej!

Aztán megrémült. A legnagyobb fokú elővigyázatlanúság volt ilyen hangosan kiáltozni. Hátha meghallotta valaki? Várt egy darabig és figyelt. De csak a sokszólamú lárma hatolt fel hozzá az iskolaudvarból.

Kicsit szégyenkezve mászott le a tornabakról. Valóban, úgy viselkedett, mint egy kisgyerek!

Kibontotta a tízóriáját, és az almát fényesre dörgölte a nadrágján. De mielőtt beléjük harapott volna, megmerevedett.

– Nem – mondta hangosan önmagának –, gondosan be kell osztanom az elemózsiámat. Ki tudja, milyen sokáig kell élnem belőle.

Nehéz szívvel csomagolta be újra a kenyeret, és az almával együtt visszadugta a táskába. Aztán sóhajtván leereszkedett a tornaszőnyegekre, és ismét a könyv után nyúlt.